

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Under det svindende lys

Citation: Hjortø, Knud: "Under det svindende Lys", i Hjortø, Knud: *Under det svindende Lys*, Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck, 1933, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_16-shoot-idm139728779673920/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Under det svindende Lys

GAMMEL KLAVERMUSIK

HANDEL, PURCELL, COUPERIN, RAMEAU

G. F. Händel (1685—1759) er blandt de store gamle komponister verdensmanden. Ydre set er han hofmand, og indadtil viser hans musik ham som en verdensmand i dette ords bedste betydning, og gennemgår vi hans værker, her er kun tale om klaveret, så finder vi deri alle de egenskaber, der hører til en mand af verden, en stor og fornem herre, en seigneur, som det engang hed.

Händel er lys og munter, som det hører den store og fornemme verden til. Dog munter er et almindeligt kendetegn for den gamle musik, både for de store, Bach og Buxtehude, og for de mindre. Men Händels munterhed stiger aldrig til det løsslupne eller lidenskabelige, som hos Bach, heller ikke hæver den sig til det lyriske. Händels munterhed er elskværdig og behersket, som det sømmer sig for verdensmanden, og stiger humøret i ham, når han op til det festlige, ikke drover. Et strålende eksempel på denne festlighed har vi i den lange suite i g dur. Som fest er den stor i sin stil, men selve ordet fest trækker også grænsen for storheden. I det gamle sagn om guden Tor hos jætterne fortælles det, hvordan guden, mens han droges med den store kat, satte ryggen gennem taget af hallen, idet han rejste sig i sin valde. Dette billede passer på Bach, eksempelvis klaverfantasiaen i c moll, men Händel, verdensmanden, hæver sig aldrig så højt over den sal, han er i, og dem, han har omkring sig.

Dette billede siger også noget andet. Händels musik er udadvendt, den er skrevet til den fornemme verden, den er